

Salkım Söğüt

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 27 - Ekim/2025

Alpyaren KARAMAN ● Tayyib ATMACA ● Mehmet GÖZÜKARA ● Lütfi BİLİR

Mesut BİLGİNER ● Tezay TEZCAN AKKURT ● Tuğba TEZCAN AKKURT

Prof. Dr. Halûk TANRIVERDİ ● Hanifi YILMAZ ● Maşide AYDOĞAN DİNÇER

Mustafa IŞIK ● Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ● Gülşen KIRMACI

Gülçin Yağmur AKBULUT ● Resul BAYRAKTAR ● Faik KUMRU ● Merva GÖZÜKARA

Kadir KARACA ● Cemal KARSAVRAN ● Halil İbrahim ÜNLÜ

Selma DOLGUN / Ali AVGIN

Salkım Söğüt

Edebiyat Dergisi

Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat
Derneği adına
sahibi ve

Yayın Yönetmeni

Ali AVGIN

Yayın Kurulu

Lütfi BİLİR

Ali AVGIN

Zekeriya ÇAKABEY
Tezay TEZCAN AKKURT
Tuğba TEZCAN AKKURT

Kapak Fotoğrafi

Yasin MORTAŞ

Dergi Tasarım-Uygulama

Mehmet Sait AVGIN

İletişim

05322818584

www.mesder.org.tr
mesder4646@gmail.com

Adres

Tavşantepe Mahallesi
Esentepe Konutları Bitişiği
Onikişubat/Kahramanmaraş

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 27

Ekim 2025

Dergide yer verilen yazı
ve fotoğrafların hukuki
sorumluluğu ürün
sahibine aittir.

Salkım Söğüt, 27. sayısıyla yeniden okurlarının gönül kapısını çalıyor. Sayfalarında, ruhun derinliklerinden süzülüp gelen şiirler, hayatın saklı dehlizlerini aydınlatan öyküler, düşüncenin berak ırmağı denemeler ve samimiyetin izini süren röportajlar ile ilham rüzgârları estireceğini umuyoruz.

Kahramanmaraş Edebiyat ve Sanat Derneği (MESDER) olarak, bizler sadece bir dergi çıkar-mıyor; bir taraftan edebi etkinliklerimizle gönül-lere bir köprü kurmaya çalışırken, bir taraftan da düzenlediğimiz ülke geneli yarışmalarla edebi-yatımızın nefesine taze bir soluk, genç kalemlere yeni bir heyecan katmanın gururunu yaşıyoruz.

Geçtiğimiz ay, emeğin ve ilhamın taçlandığı büyük bir merasime şahitlik ettik. Mesder-Mado Ülke Geneli 2. Hikâye Yazma Yarışması'nın ödül-leri MADO SARAYT'nda muhteşem bir törenle sahiplerini buldu. Sanatın ve edebiyatın emekçi-lerinin yanı sıra kent protokolünün de katılımıyla dereceye giren yazarlarımıza ödülleri takdim edil-di.

Edebiyatın Başkenti'nden bu kutlu ödülü alan her yazarımızın yüzündeki o gurur ve memnu-niyet, bizim için en büyük mükafat oldu. Bu ve-sileyle, o zorlu maratonda dereceye giren yol ar-kadaşlarımıza ve kalemiyle bize güç veren bütün katılımcılarımıza şükranlarımızı sunuyoruz.

Diliyoruz ki, Salkım Söğüt'ün ilham veren renk-leri altında, edebiyatın ve sanatın bereketli top-raklarında daha nice hasatlar toplayalım, daha nice anlamlı yarışmalar tertip edelim.

Ali AVGIN

MESDER Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat Derneği Başkanı

NÖBET BANA DÜŞTÜ

Tarih 1 Temmuz 1798.

Haritada adı bir kum tanesi kadar küçülen yörelerin, bir annenin gözünde koca bir vatan kadar büyüdüğünü fark ettiğim gündü. İstanbul'un rüzgârı Karaköy'den yukarı doğru vuruyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nun himayesindeki altın, bakır ve sırma gibi madenlerin işlemelerinin yapıldığı Simkeşhane'nin dar sokağına tuzlu bir gemi kokusu geliyordu. Dükkânların önünde çekiç sesleri, iğneyle telin şakırtısı Fatih yöresinin de önemini tekrardan hatırlatıyordu. Alperen Ağa'nın kapısı açıktı; içeride bakır tasın dibinde ışık kırışıyor, duvardan asılı bayrağın gölgesi tezgâhların üstüne düşüyordu.

Napolyon'un Mısır'a indiği haberi ilk geldiğinde, tarihçiler hangi yıl diye çekişip duruyorlardı. Bizim evde takvim başka türlü işledi. Babamın şehit düştüğü Rus cenginden kalan anıları, sararmış notları ve içi boşalmış bir hokkayı eve getirmişlerdi. Annem, "Er ocağından eksik kalmasın bu ev," derdi. Napolyon'un birliklerinin Akkâ önlerine kadar uzandığını söylediler. Buranın adı bile çölde bir kale taşının soğukluğunu getiriyor insanın içine.

Alperen Ağa, Simkeşhane'de sözü dinlenen ustalardandı. Cenk için gönüllüler topladığını duyunca önce içimde bir sızı, sonra sebepsiz bir ferahlık ortaya

çıktı. On sekiz yaşındaydım. Boyum askerlik için yetiyor olsa da sesimde ince bir titreklik vardı. Anneme açtım konuyu: "Gitmek isterim," dedim. "Mısır'a almazlarsa bile, açılan bayrak hangi tarafa giderse oraya."

Annem, o gece lambayı erken kapatmadı. Oturduk. Bir tas çorbayı paylaştık, ben ekmeği bölerken o parmaklarımdaki nasırlara baktı. "Baban, giderken bana bir şey dememişti. Sanki her günkü gibi evden çıkmıştı. O günkü sessizliği hiç unutamıyorum. Sen sessiz gitme Tungam. Söyleyerek git." Aradan biraz zaman geçti ve açıkça söyleyememiştım. Anam söyledi: "Haydi oğlum, cenk varmış; git, bir bayrak altına gir. Bizim ocağımızdan her cenge erler gitmişti. Nöbet sırası sana geldi. Beni merak etme, çalışırım. Rabbim de yardım eder. Kız kardeşin ve nişanlısı da var, açta açıkta da kalmayız. Sen git ama dönebilirsen doldur babanın bıraktığı sessizliği." Bir süre kimse konuşmadı. Suskunluğu bozan Bedia Hanım, sandığın dibinden eşinin eski kuşağını çıkardı, yıkayıp kuruttu. Ardından, "Bunu beline bağla," dedi.

Ertesi gün, Simkeşhane'deki dükkâna vardığımda kapının yanında dikili bayrak önce dizlerimi sonra aklımı titretti. Kalabalığın içinde her yüz bana bir şey soruyor gibiydi. Ancak içlerinden tek bir kişinin "Kimsin?" sorusunu sormasını

bekledim ve sordu:

“Oğlum, sen kimsin?”

“Babam askerdi. Rus cenklerinin birinde şehit düştü.” dedim. “Annem, kız kardeşim ve eniştemle kalırım. Adım Tunga.”

Alperen Ağa, gözlüğünü alnına kaldırdı. Bakışı, sırf gözle değil, eliyle yoklar gibi, “Sen küçüksün daha.” dedi. “Gaza sana farz değildir. Annene bak.” İçimden bir şey düşüp kırıldı. Sesim çatladı, ama gerisini tuttu: “Beni gönderen annemdir, Alperen Aşam. ‘Nöbet sana geldi,’ dedi. Ben onun sözünü yere koymam.” Alperen Ağa, bir an başını çevirdi; zanaatkârın gözüyle tezgâha baktı, sanki bir telin kırığını aradı. Geri döndüğünde yüzünde kırık değil, bağlayan bir şey vardı. “Peki, kal!” dedi.

Bizi Kasımpaşa’ya götürdüler, Tersane’nin yakınında bir depoda öğrenim görecektik. İlk gün, birçoğumuz tüfeği adam gibi omuza almayı bile bilmiyorduk. Usta bir çavuş, “Silah önce niyet, sonra nefes, en sonra parmaktır.” dedi. Niyetimi annemin sözlerinden, nefesimi rüzgârın ağzından, parmağımı da babamın hokkasından aldım. Omuzumun altına tüfeğin ağzı iyice yerleşene kadar kolum morardı. “Mora mor.” dedi yanımdaki Gülnarlı Yaren, “O mor, savaşı mührü rengidir.”

O gece, morluk üzerine elimi koyup “Ağrın benden gitsin.” diye mırıldanırken, annemin ocağındaki duman kokusunu neredeyse hissettim.

Öğrenim günleri uzadıkça, aramızda garip bağlar kuruldu. Eğitim taşlarının üzerindeki toz, ayakkabılarımızın boyasını tek renk yaptı. Her akşamüstü Hasköy tarafından bir rüzgâr kalkar, Tersane’nin direklerine çarpar, iplerin içindeki tuzu günün üstümüze çöken terinden ayırırdı. Biz de ayırmayı öğrendik: korkunun içine kararlılığı, acının içine sabrı, susuzluğun içine beklemeyi.

Usta bir topçu bize harita okuttu. Küçük bir kâğıt üstünde dünya bir tabak gibi duruyordu. “Şuradan inmişler.” dedi; parmağını Nil’in ağzına koydu, sonra yukarı kaydırıldı: “Akkâya buradan bastırılmışlar.” Parmakla bir çizgi, bir ordunun yolu. Bizim yolumuz ise sözden yapılmıştı: “Gideceksiniz.” demişlerdi, “Gidin!”

Bir akşam, Alperen Ağa talim alanına geldi. Elinde bir bohça, “Tunga” dedi. Bana teslim edilen bohçanın içinde, annemin yolladığı bir mektup ve küçük tespih vardı. Mektup kısa: “Beline bağladığın kuşağın düğümünü gevşetme. Olur da gevşerse, aklın da gevşer. Komşular selâm etti. Allah’a emanetsin.” Tespihin taşları sıcak değildi, soğuk da değildi; insan elinin ısısına meyleder cinsten. Parmağım tespihin üstünde dönmeye başlayınca, öğrenim alanı küçüldü, evimiz büyüdü.

Seferin eli, nihayet kıyıya vurdu. Galata rıhtımında sabah, balıkçı ağları henüz toplanmamışken, bizi orta boy bir kalyona bindirdiler. Adını kimse söylemedi; gemiler bazen adını saklar, bazen adını taşır, biz ikisine de alışmışız. Kaptan, gözlerini kısmış, rüzgârı tartıyordu. İstanbul küçüldü. Üsküdar’ın cami kubbeleri nokta oldu, sonra o noktalar göğe karıştı. Deniz insanın aklını açıyor, ama soruları da büyütüyor. Özellikle “Dönebilecek miyim?” sorusu, dalgalar kadar inatçı. Cevap, sükût kadar uzun.

Akdeniz’e çıktığımızda, gemi gövdesi başka türlü konuşmaya başladı. Tahta kirişler geceleri iç çekiyor, halatlar gündüzleri dış sıkıyordu. Arada bir, ufuk çizgisinin üstünde bir gölge belirliyor; dost mu düşman mı, kimse önce ayırt edemiyordu. Kaptan, “Gölgenin şekli birçok şey söyler.” dedi. Biz, şekilden ziyade duaya baktık. Yaren şöyle dedi: “Gölge uzayınca akşam olduğunu bilirsin, kısılcınca öğleyi. Savaşta gölge bazen sabahın ortasına düşer.” diye ekledi.

Kıyıya yaklaştıkça, havadaki koku değişti. İstanbul’un tuzuna karışmış yosun yerine, buranın keskin, güneşte kavrulmuş taş kokusu vardı. Liman dediğin, sadece suyun bittiği yer değil insanların sabrının da başladığı yerdir. Akkâ’nın surları uzaktan bile “Ben buradayım.” diyordu. Bizim göğsümüz de “Biz de buradayız.” diye cevap verdi.

Kara koluna katıldığımızda, çevre farklı ama hissiyat aynıydı: beklemek, yürümek, yine beklemek. Kıyının kumunda ayak izlerimiz rüzgârı siliniyor, ama yüreğin içinde bir iz kalıyor. Bir gün, keşif için surların dışındaki hurmalıklara doğru gönderildik. Hurmaların yaprağı güneş vurunca gümüş gibi

parlıyor; gölgesinde serin dokunuş var. Fakat gölgeye her zaman güven olmaz; gölgenin arkasına saklanmış bir kurşun, güneşten hızlı gelir. Yanımdaki delikanlının adı İsa, koluna bir kıymık saplandı; kıymık dediğim, koça bir diken. Kanı hemen durdurduk. İsa, “Çocuğum olursa adını Tunga koyacağım.” dedi. Gü-lüstük. Savaşta gülmek, tuhaf olur ama bazen tek çare.

Kuşatma günleri uzadıkça, içimizdeki saat başka türlü işlemeye başladı. Sabah ezanı, sadece namaz vakti değil; yaşıyoruz diye yoklama. Öğle sıcağı, nefesin açıldığını değil, aklın daraldığını söyler. İkinci, suyun en tatlı hayal olduğu vaktidir. Akşam, yoklamada eksik ad var mı, diye sorar insana. Gece, kelimelerin dizildiği bir tespih, cümlelerin incileri kopmasın diye birbirini tutar. Ben de tespihi döndürdüm; “Allah’ım” dedim, “Annemin duasıyla babamın sessizliğini bir araya getir.”

Bir akşamüstü, seyisler atları sularken uzaktan bir toz bulutu görüldü. Ardından top sesleri... Topun sesi insanın göğsünde yankılanır, dışarıdan içeriye doğru değil, içeriden dışarıya doğru. Yer gök sarsıldı. Kalkan toz, göğün rengine bulaştı. Komut geldi: “Siper!” Siper dediğin bazen kazdığın hendek, bazen kalbinin içindeki küçük mağara. Yüzüstü toprağa kapandığımda, aklıma başka bir toprak geldi: evimizin avlusundaki toprak. Annem oraya fesleğen ekerdi; fesleğen kokusunu top sesine karıştırdım, dünya katlanılır hâl aldı.

Ertesi gün, bir ulak geldi. İstanbul’dan mektup getirmiş. Zarfın üstünde annemin tanıdık eğimi; “Tunga” yazarken g’nin altı biraz uzun, t’nin altı kanca gibi. Mektubu açtım. “Oğlum,” diyordu, “pazara eski bir dostun uğradı. Babandan kalma hokkanın kapağını bulmuş. Yolladım. Dönünce yerine takarsın.” Mektuptan küçük bir metal parça düştü. Parmaklarımın arasında sakladım. O anda anladım: bazen insanın dönmesi, yokluğun kapağını yerine takması içindir.

Günlerden bir gün, surlara yakın bir yerde nöbetteydim. Uzakta deniz, yakında taş; arada hava. Birden yan tarafımdan bir fısıltı: Gülnarlı, “Korkuyor musun?” dedi. “Korkuyorum.” dedim,

“Korkunun kendisinden değil, bir gün hiç korkmamaktan.” Gülnarlı güldü: “Korku olmazsa önlem olmaz, önlem olmazsa insan da olmaz.” Kısa bir sessizlik. Ardından ekledi: “Dönünce ne yapacaksın?”. “Bilmiyorum.” dedim, “Belki babamın hokkasına yeni mürekkep damlatırım. Annemin sözlerini ve anılarımı yazıya geçiririm.” Yaren, “Benim de bir kızım olacak.” dedi. “Adını annemin adını koyacağım.” Savaşın ortasında, isim konuşmak insana iyi geliyor.

Kuşatma kırıldığında, bunu top sesinden değil, sessizlikten anladık. Sessizlik, bazen mağlubiyetin habercisidir; bazen de bir merhametin. O gün rüzgâr başka esti. Bir kervan gibi hareket başladı; geriye çekilenler, yerini koruyanlar, emir bekleyenler... Bizim bölüğe gelen haber, “Yerinizde kalın!” oldu. Kalmak, bazen yürümekten daha zor. Kök salacaksın, rüzgâr üstünden geçecek, sen yine dimdik duracaksın.

Gündüzleri toprağı kazar, geceleri göğe bakardım. Bir gece gökte bir yıldız, âdeta sular gibi akıp gitti. “Dilek tut.” dedi İsa. “Diledim.” dedim, “Annemin dizinin dibinde bir akşamüstü.” İsa, “Ben de hurma ağacının gölgesinde bir uyku.” dedi. Gü-lüstük yine.

Zaman, savaş yerinde böyle akarken, insanın içinde de kendi savaşını tutar. Alperen Ağa arada bir gelirdi. Yine bir sabah, Alperen Ağa beni yanına çağırdı. “Tunga,” dedi, “İstanbul’dan iki kâğıt geldi.” Birincisi, gönüllülerin listesi; adımızı yazmışlar, yanına küçük notlar düşmüşler. Benim satırımın ucunda “İyi nişancı, sükûnetli” yazıyordu. Gülümse-dim. İkincisi, sanki evden gelen bir sesin kâğıt hâliydі: “Tunga,” diyordu, “kız kardeşin ve enişten söz verdi. Düğünde davul senin gelişine çalacak.” Kâğıtta davulun sesi yoktu, ama ben duydum. Alperen ağa bir süre kaldıktan sonra Simkeşhan’e geri gitti.

Gün geldi, dönüş emri çıktı. Geminin güvertesinden kıyı geriye çekilirken, hurmalıkların gölgesi suya düştü; su, gölgeyi olduğu gibi değil, dalgalı aldı. Biz de öyleyiz, dedim içimden: Yaşadığımızı olduğu gibi taşımayız, dalgalar ekleriz. Akdeniz, bu defa daha kısa sürdü sanki. Belki hevesle, belki yorgunlukla. İstanbul ufukta belirdiğinde, tespihin

taşı elimde döndü, düğüm gevşemedi.

Karaköy'de yine gemi kokusu, yine rüzgâr... Simkeşhaneye çıkan dar sokakta taşlar yerli yerinde. Alperen Ağa'nın dükkânının kapısı açıktı. İçeri girer girmez, Ağa başını kaldırmadan, elindeki işi bırakmadan "Döndün." dedi. "Döndüm." dedim. "Eksik var mı?" Ben sustum. "Eksik," dedim, "sessizlik." Ağa, bu sefer gözlüğüne tamamen indirdi. "Sessizlik kolay dolmaz." dedi, "Ama bir kelime bir kelimenin elinden tutar."

Eve vardığımda, annemin elleri un kokuyordu. Kapının eşiğinde durdu; bir an hiçbir şey demedi. Sonra, "Kuşağın düğümü..." dedi. Ben belimdaki düğümü çözdüm, kuşağı ona verdim. O, kuşağı aldı, babamın hokkasının kapağını çıkardım. Annem bir küçük mürekkep şişesini koydu ortaya; kapağı yerine oturttuğumuzda, çıt diye bir ses geldi. İnsanın içine işleyen küçük bir ses. "Duydun mu?" dedi annem. "Duydum." dedim. Sessizlik biraz küçüldü.

O gece, evde uzun süre lamba sönmedi. Komşular geldi, gitti; çaylar içildi. Kapının yanına konan davulun yüzüne kimse vurmadı, ama sanki arada bir kendi kendine gerildi.

Sonraki günler, savaşın geride bıraktığı küçük işleri tamamlamakla geçti. Kılıfından çıkıp işini görmüş bir bıçak gibi, geri sokulacak bir yer aradım. Alperen Ağa'nın dükkânında tel çektim, bakırın kenarını düzelttim, ustanın iyi dediği kahveyi öğrendim. Arada dükkâna uğrayan eski gönüllülerle göz göze gelince, söz gerekmedi; göz, gözün kardeşidir.

Geceleri, babamın hokkasını önüme koyup yazdım. Savaşın en gürültülü anında susan kelimeleri tattım: bazen şeker gibi, bazen acı ilaç. Annemin sözlerini tek tek dizdim: Nöbet, söz, düğüm, yardım... Aralarına kendi cümlelerimi kattım. Yazıyı bitirdiğimde, hokkanın kapağını usulca kapadım. Şimdi, dedim, babamın sessizliği biraz daha doldu.

Aradan yıllar geçse de bir gün Simkeşhane'nin sokağından geçen genç bir delikanlı dükkâna girdi.

"Ağa dedi, gönüllü toplanır mı hâlâ?"

Ağa gülümsedi:

"Gönüllü," dedi, "önce kelimedede, son-

ra kolda, en sonunda yürekte toplanır."

Delikanlı, "Beni gönderen anamdır." demedi. Ama gözlerinde annesinin izi vardı. Ben, tezgâhın başından kalktım, delikanlıya yapmış olduğum bir tespihi uzattım. "Taşlar çok sürülmüştür." dedim, "ama hâlâ döner."

Bugün dönüp baktığımda, şunu anlarım: Tarihteki büyük hareketler, haritaların üstündeki kalın oklarla anlatılır; ama o okları iten rüzgâr, evlerin içinde esen küçük cümlelerdir. "Git!" diyen bir anne. "Kal!" diyen bir usta. "Döner miyim?" diye soran bir delikanlı. Ve bazen, bir hokkanın kapağı kapanırken çıkan o küçük çıt sesi... Bütün bir savaş, bütün bir şehir, bütün bir bayrak, işte o sesin içinde saklanır.

Alperen Ağa, bir gün elindeki işi bırakıp bana dönmüştü. "Tunga," demişti, "insan bazen gaza için gider, bazen gittiğini anlamak için döner." Ben başımı sallamıştım. "Anladın mı?" diye sormadı. Çünkü bazı şeyler sorulmaz; bazı şeyler, kapısı açık bir dükkân gibi, isteyenine içine gireceği şekilde bekler.

Annem hâlâ kapı eşiğinde durmasını sever. Güneş, akşamüstü avluya düştüğünde, gölgem uzar; gölgemin ucunda bazen Akkânın taşlarını görür gibi olurum. Annem, "Yemeğin altını kıs." der, ben ocağa giderim. Ocağın tıkırtısı, davulun gerilen derisi, tespihin dönen taşları... Hepsi bir araya gelir; evin içindeki savaş, evin içindeki barışa karışır. Kız kardeşim, yeni evinde bir oğlu olduğunu haber verdiğinde, adını sormadım. Bir süre sonra mektubunda yazdı: "Babamın adı Kenan'ı koyduk." Ben mektubu katlayıp, babamın hokkasının yanına koydum. Kapağı açmadım; sessizliğin de dinlenmeye ihtiyacı vardır.

Eğer bir gün, Simkeşhane'nin sokağından geçerseniz, bir dükkân kapısında rüzgârın oynattığı bir bayrak görebilirsiniz. Bayrağın gölgesi, tezgâhın üstüne düşer; gölgenin içinde, görünmez harflerle yazılı tek bir cümle vardır: "Beni gönderen anamdır." Bu cümle, bir oğlun belindeki düğüm kadar sağlamdır. Düğüm gevşemez. Çünkü düğümü atan, bir savaşın değil, bir evin kalbidir.

YÜZÜN YAĞMUR SONRASI BİR FOTOĞRAF

nerede topladın bu kadar hüznü
bu kadar efkârı bir yumak yapıp
nasıl sardın birbirinin üstüne
yüzün yağmur sonrası bir fotoğraf

hangi ressam dökebilir tuvale

uzaklara dalar öyle kalırsın
dayarsın sırtını gam dağlarına
bir türlü ağarmaz kara bulutlar
gözlerinde gün kızıla dönerken

yüzündeysen yaklaşıyor zevale

gönül yakın olsa fark etmez ırak
boynunu bükerek beklemez firak
korkuya korkuluk yapan çıkmadı
derdini sevmezsen sancın çoğalır

düşlerinde geçirirsin havale

herkesin sırtında bir dünya yükü
herkesin acısı herkesten fazla
kısalmaz uzamaz zamanın boyu
gözyaşını katık ettiğin yeter

yapma artık acılardan nevale

DUYAMADIM

İnsanı, insanın en yakın dostu
Vurur mu dediniz ben duyamadım
Kar satan adamlar ne diye sustu
Erir mi dediniz ben duyamadım

İlk maddesi, ar etmektir adabın
Dışı daha geniş, içinden kabın
Her kim aldığı'nın bir gün hesabın
Verir mi dediniz ben duyamadım

Derviş görmemiş Mecnun'un gözü
O anda olsaydı Leyla'nın yüzü
Ahd ü amanına bağlayıp sözü
Görür mü dediniz ben duyamadım

Kurtlar, kuşlar yurt tutunca dağları
Nesilleri aşır gelmiş çağları
Muhabbet olmazsa gönül bağları
Kurur mu dediniz ben duyamadım

Bize emanettir beden de can da
Hükmü bekleniyor devr-i zamanda
Gelip geçen yolcu sürekli handa
Durur mu dediniz ben duyamadım

İlk bakışta sevdâ karmaşık gibi
Düşenler görüyor ardışık gibi
Sevilen seveni sarmaşık gibi
Sarar mı dediniz ben duyamadım

Z RAPORU

Ne zaman bırakacak insanoğlu
“Bu bizden, bu bizden değil
Bu Müslüman, bu Hristiyan
bu kafir” demeyi.

Hangi Kutsal Kitap
hoş görüyor ki öldürmeyi
insana zulmetmeyi.

Hiç mi duymadılar
hiç mi duymadılar bunlar
Hacı Bektaş Velî’yi
Mevlâna’yı, Yunus’u.
Onların cihanşümul hoşgörüsünü.

Çocukları değil miydik biz
evlatları değil miydik
aynı Âdem’in
aynı Havva’nın?
Kim klonladı, kim;
son sistem uzay laboratuvarlarında
kana susamış vampirler gibi
bunca Kâbil’i.

Ne çok Yakup yarattı
bu zalim dünya;
fidanken kırılan evlatları için
ağlamaktan gözlerini kaybeden
ne çok analar
bağırlarına taş basan.

Yeni piramitler inşa ediyorlar
zamane firavunları
mazlumların kafataslarından.

Dün İnka’lar, Maya’lar, Kızılderili’ler
bugün Çeçenistan, Filistin, Doğu Türkistan.
Dünya’nın dört bir yanı
Dünya’nın dört bir yanı Kerbelâ olmuş
dört bir yanı Yezidistan.

Mazlumların gözyaşları adına
kanlı gözyaşları adına
sen bunları kahret
sen kahret bunları
Yüce Yaratan.

ŞARKILARLA TÜRKÜLERLE DİLE GELEN MENDİL

Çocukluğumda ve gençlik dönemlerimde erkekler pantolonun sağ arka cebinde muhtemelen eşi hanım efendilerin ütülediği kumaş mendil taşırdı. Er kişiler kumaş mendille gerektiğinde hapşırığını hapseder gerektiğinde caminin şadırvanında abdest alınca itinayla kurulanır, sonra ıslaklığının biraz geçmesini bekledikten sonra katlayarak cebine yerleştirirdi. Herkes böyle yapmasa bile kibâr beyefendilerin böyle yaptığına belki binlerce defa şahit olmuştum. Hatta bazıları tarak da taşıır, günde birkaç defa saçını tarardı.

Osmanlı'da ve Avrupa'da Mendil Kullanımı

Farsça' da "el ve yüz silmeye yarayan mendil, peşkir, yağlık vb. şeyler" demek olan Destimâl pamuk, keten ve ham ipekten dokunurmuş. Bazı yörelerimizde de mendile; çevre, çember, makrama, mahrama gibi isimler verilmiştir. Mukaddes Emânet'lerden Destimâl-i Şerif ise Topkapı Sarayı'nda muhafaza ve misafir edilen Peygamber Efendimize ait mendildir.

Mendil gerek Osmanlı'da gerekse Avrupa'da hem giyim tarzını tamamlayan bir aksesuar olmuş, hem de temizlik gayesiyle tercih edilegelmiştir. Shakespea-re'in Othello adlı eserinde Othello'nun

âşık olduğu Desdemona'ya mendil hediye etmesi ve Nakkaş Sinan Bey'in "Gül Koklayan Fatih" portresinde Fatih Sultan Mehmet Han Hazretleri'ni sol elinde mendil tutarken resmetmesi mendilin sosyeteye girmesine ve kibârlar arasında da revaç bulmasına imkân sağlamıştır. Rivayete göre mendilin af edersiniz burun hijyeni için kullanılmasını öneren ve görgü kurallarını değiştiren kişi de Erasmus'muş. Acaba Erasmus'un mendile yeni bir anlam kazandırması mı yoksa üniversite öğrencileri arasında değişim programının ilham kaynağı olması mı daha büyük bir hizmet?

Abasıyanık'ın İpekli Mendili

Ne enteresan bir tevafuk? Mendil hakkında hafızamı tazelerken Sait Faik Abasıyanık üstadın yayınlanmış ilk hikâyesinin "İpekli Mendil" olduğunu fark ettim. Hikâyeye göre ipek fabrikasında çalışan genç, sevdiğine hediye etmek için bir mendil çalıp kaçarken pencereden düşer. Hikâye şöyle biter; "Ölmek üzereydi. Sımsıkı kapalı yumruğunu kapıcı açtı. Bu avucun içinden bir ipekli mendil su gibi fişkırdı..."

Mendillerin dili olsa!

Eskiden bayramlarda büyüklerin küçüklere el öpmenin karşılığında harçlık

ve mendil vermeleri bir muhabbet belirtiydi. Bazı yörelerde düğüne davet için de komşu ve akrabalara mendil gönderilirdi. Kız ve erkek tarafları birbirlerine düğün bohçası gönderirken çeyizin içinde mutlaka mendiller olurdu. Mendil hâlâ halk oyunlarında halay başının alâmet-i fârikasıdır.

Erkekler mendilin fonksiyonelliğinden istifade ederken hanım efendiler ise mendile romantizm ve sembolizm katarak farklı ve derin kültür oluşmasına imkân sağlamışlar. Ve ne iyi etmişler. Konuşmanın, sosyal medyadan haberleşmenin ve DM'den yürümenin mümkün olmadığı dönemlerde mendille haberleşmişler. Sevdalarını, hasretlerini, muhabbetlerini, kırgınlıklarını, kızgınlıklarını, ümitlerini ve ümitsizliklerini mendille dile getirmişler. Hatta sevdiği gençle karşılaşınca mendili yere düşürerek mesaj verilirmiş. Dr. Halil Atılğan'ın rivayetine göre "Kırmızı mendil: seni bütün varlığımla gönülden seviyorum; beyaz mendil: seni çok çok seviyorum; mor mendil: senden çok hoşlanıyorum; pembe mendil: ben hayatımı sana adadım sensiz yaşayamam; mavi mendil: kederliyim ve sen çok vefasızsın; yeşil mendil: gönderdiğim mektubun cevabını acele bekliyorum; sarı mendil: rahatsızım, evden çıkamıyorum; eflatun mendil: yarın evimizin önünden geçersen mektup vereceğim; fıstıki yeşil mendil: dikkat et, kimseye görünme..." demekmiş. Toroslar'da Yörük geleneğine göre düğünde oynaması istenilen kızların da önüne mendil atılarak oyuna kalkması istenirmiş. Oynarken de evimin gelini olsun diye düşünen, aklından geçiren bir kadın varsa, oynayan kızın başına çember atarak isteğini dile getirir; bu hareket alenî ortaya çıkınca başına çember atılan kız istemeye gidilirmiş.

Mendillerin dili var zâten

"Mendilin dili olsa" demeyelim, var zâten. Mendil, şarkılarımızın ve türkülerimizin en önemli unsurlarındandır. Mendilin elde tutulması ve kullanım şekli de çeşitli mânâlar ve mesajlar verir-

miş. Mendili havada sallarsa, "buluşup dolaşalım" demekmiş, İstanbul yöresine ait Sabâ türküde olduğu gibi; "Bir dalda iki kiraz/ Biri al biri beyaz/ Eğer beni seversen/ Mektubunu sıkça yaz/ Sallasana sallasana mendilini/ Akşam oldu, göndersene sevdiğimi". Yine güftesi ve bes-tesi Yesârî Asım Arsoy'a ait Hüzam şarkıda olduğu gibi sevdiğine davetiyedir, beyaz mendilin sallanması; "Yar Yolunu Kolladım/ Beyaz Mendil Salladım/ Ona Çiçek Yolladım/ Akasyalar Açarken".

Mendille gözlerini silerse, senin için gece-gündüz gözyaşı döküyorum; mendille ağzını kapatırsa, sevdamız aramızda sır olarak kalsın; mendili başına koyarsa, her arzun başım-gözüm üstüne; göğsüne bastırırsa, sana canım feda, seni cân-ı gönülden seviyorum; iki ucundan tutarsa, sadece sen ve ben; ortadan ikiye yırtarsa, ayrılalım demekmiş.

Bazen içerisine lokum, şeker, çerez veya meyve konulan mendiller hediyeleşmenin aracıydı. "Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur" isimli Nihâvend türküde olduğu gibi; "Üsküdar'a gider iken bir mendil buldum/ Mendilimin içine lokum doldurdum/ Kâtibimi arar iken yanımda buldum/ Kâtip benim, ben kâtibin, el ne karışır? /Kâtibi-me kolalı da gömlek ne güzel yaraşır".

Mendilin en kıymetlisi Abasıyanık'ın da dile getirdiği gibi ipek mendildir; "Evlerinin önü yoldur yolaktır" isimli Hüseyinî makamındaki Urfa türküsünde olduğu gibi; "Ben yârime neler neler alayım/ Ben yârime ipek mendil alayım/ Darılmışsa gidip hatırın sorayım/ Ayrılığa yoktur benim dayagım".

Mendilin üzerine sevdiğinin adını ya da baş harfini işlemek kültürümüzün en romantik motiflerinden olup birden fazla türküye ilham kaynağı olmuştur. "Oyalı da yazma başında, oyalı kaşında/Yeter beklettiklerin çeşmelerin başında/Eğmeli yavrum eğmeli, fistan yere değmeli/Bir yiğidin sevdiği dünyaları değmeli" diye başlayan Hüseyinî

türkünün nakaratı “Ben armudu dişledim/ Sapını gümüşledim/ Ben yârimin ismini/ Mendilime işledim” şeklindedir. Aynı nakarat Lüleburgaz veya Burdur yöresine ait olduğu tartışmalı olan Hüseyin türkünde de vardır: “Dere geliyor dere yalelel yalelel/ Kumunu sere sere yalelellim/ Al beni götür dere yalelel yalelel/ Yarın olduğu yere yalelellim; Ben armudu dişlerim yalelel yalelel/ Sapını gümüşlerim yalelellim/ Sevdüğimin ismini yalelel yalelel/ Mendilime işledim yalelellim”.

Uşşak makamında Edirne Keşan türküsünde sevdiceğine çorap ve mendil gönderdiğini, buna karşılık “kara kına” yollayarak kendisini istemediğini anlatan vefasızdan şikâyet etmektedir: “Kızılıklar oldu mu? /Selelere doldu mu hey? Gönderdiğim çoraplar/Ayağına oldu mu? /Mendili eline/Mendil verdim geline/Kara kına yollamış/Yar benim elerime”.

Van’ın Erciş ilçesine ait Uşşak türkünde de kavuşmayı garantiye almak isteyen bir genç kızın bulduğu çözüm çok sevimlidir: “Mendil aldım bir deste/ Meni anamdan iste/ Eğer anam vermezse/ Son cevap menden iste”.

Yozgat yöresine ait Hüseyin türkünde “Asker yolu beklerim/ Günü güne eklerim” diyen genç kızın hasreti dile getirilmektedir; “Mendilimde tel oya/ Gülmedim doya doya/ Asker yolu beklerim de/ Gününü saya saya”.

Mendili konu edinen türkülerin en neşelisi hatta en arsız merhum Özey Gönüm’ün meşhur ettiği Denizli yöresi türküsüdür; “Elindeki mendili yudur sevdiğim yudur/ Gönül kimi severse dünya güzeli odur/ Mendil verem mi? / Mendil ayrılık derler/ Kendim gelem

mi?” Türkünün nakaratında “Mangal maşası/ Sen almazsan almayıver/ Alır başkası” diyerek eyvallah etmediğini ve efeliğini ortaya koymaktadır. Sonraki kıtada bir hayalinden bahsetmektedir; “Ak tavuğu kesmeli kanedinden asmalı/ Şingirdaklı yârimi gazeteye basmalı.” En son kıtada ise hayalini bir sonraki aşamaya taşıyarak ruhânî bir hava katmaktadır: “Karanfilin beyazı, etme bana bu nazı/Ak göğsünün üstünde kılsam sabah namazı” ...

Mendili konu edinen türkülerimizin en hüznünlüsü genelde İstanbul türküsü olarak bilinse de Rumeli türküsü olması muhtemel olan Saba makamındaki bu türküdür. “Mendilimin yeşili/ Ben kaybettim eşimi/ Al bu mendil sende dursun/ Sil gözünün yaşını”. En hüznünlüsü budur çünkü diğer bütün türkülerde hasret vardır, özlem vardır, gurbet vardır, sıla vardır, sitem vardır. Ama niha-yetinde hep bir ümit vardır. Ancak bu türküde hüznün yanı sıra, eşiyile bu dünyada bir daha görüşemeyeceğini kabul leniş ve teslimiyet var. Kısaca hayatın ta kendisidir, müziğimiz.

Hâlâ mendil taşıyan var mı?

Yakın tarihte hemcinsim olan memurların iki dirhem bir çekirdek göreve gittiği; günlük sinek kaydı traş olduğu, elbise giyerek kravat taktığı dönemlerde bir yöneticimiz ceketimin sol iç cebinden kumaş mendil çıkarttığını görünce “hâlâ mendil taşıyan varmış, demek ki!” demişti. Niyeyse nesli tükenmekte olan kelaynak muamelesi görmüştüm...

Bu yazıyı okuyan hanım efendiler ve beyefendiler; hâlâ cebinde veya çantasında kumaş mendil taşıyan varsa lütfen parmak kaldırsın!

NASİHAT

Nasihatim sana, dinle ey oğul
Ömür dediğimiz, uçup giden kuş
Verse dünyaları, olma kula kul
Ebedi değildir bil ki her yokuş

Yalan yılan gibi sakın sarılma
Boş laf konuşana hemen darılma
Çağla nehir gibi, aman durulma
Hayat ilmek ilmek ördüğün nakış

Sabır anahtardır acele etme
Cahilin yolunda, gül olsa gitme
Üzülen olsan da yine kin gütmeye
Bir baharla biter, elbet kara kış

Adaletli olmak ibadettir bil
Haklının önünde, çekinme eğil
Nerde yetim görsen gözyaşını sil
Merhameti yiten, yürek değil taş

Dualar ederim âlim olasin
Hayır eyleyesin, hayır bulasin
Cümle dertten uzak sürûr dolasın
İncitmesin seni ömürlük telaş

❖ Tuğba TEZCAN AKKURT ❖

TEFVİZ

Sözüm kimine net, kimine müphem,

Sen söyle bana ve tüm insanlara, ayazları okşayan gökçe yürek!

Değil mi ki dünyevi yokuşlarda hırs sebeb-i hasaret?

Yüzünü göremezsen uhrevi nakışlarda,

En büyük çaren ihlas ipini eğirmek.

Hayat bu! Ekler, eksiltir, öğretir...

“Sabredenleri müjdele!” kelimullahı ne büyük nimet!

Dünyevi yokuşlar,

Uhrevi nakışlar...

Rücû etme niyetiyle karışırsa yollar,

Yolu da yolcuyu da Hakk’a tefviz et!

❖ Âlimî - Halûk TANRIVERDİ ❖

ÂŞIK İSRAFİL DAŞTAN İLE ÂLİMÎ - HALÛK TANRIVERDİ ŞİİR SOHBETİ: “LİSAN PERİŞAN OLDU”

“Lisan Perişan Oldu”
(Âşık İsrail Daştan)

Âşık İsrail Daştan - 22.03.2025
Âlimî - Halûk Tanrıverdi - 30.03.2025

Âşık İsrail Daştan

Tutarsız kalitesiz insan perişan oldu,
Ağzından emin değil, lisan perişan oldu,
Teslimiyet yok artık, şerefte beş paralık,
Dinsizin oyuncacı iman perişan oldu.

Âlimî - Halûk Tanrıverdi

Ayarsız oldu insan, ızan perişan oldu,
Gizli, kapaklı işler, ayan perişan oldu,
Masumiyet kalmadı, eğrilik bir yol oldu,
Kötülük kol geziyor, umman perişan oldu.

Âşık İsrail Daştan

İnsanımız duyarsız edebî yok, arı yok,
Şirazemiz bozulmuş ölçüsü ayarı yok,
İnsanlık uyur gezer, tutarı duyarı yok,
Ümitleri öldürdük güman perişan oldu.

Âlimî - Halûk Tanrıverdi

Beşeriyet miyarsız, ilkesi, şiarı yok,
Kırıp dökme peşinde, imarı, asarı yok
Ne söylesen faydasız, herhangi yararı yok
Umutları soldurduk, derman perişan oldu.

Âşık İsrail Daştan

Herkesi esir aldı sosyal medya belası,
Beşikteki çocuklar telefon müptelası,
Cahili teslim almış asırın dübelası,
Nemrutların elinden zaman perişan oldu.

Âlimî - Halûk Tanrıverdi

Riyakârlık tavanda, gösteriş budalası,
Bilgiçlik taslamada insanın ukalâsı,
Çirkeflik ön planda, umrunda mı âlâsı?
Namertlerin yüzünden cem'an perişan oldu.

Âşık İsrail Daştan

İsrafile sorarsan biz bodrum kattayız,
Bir türlü uyanmadık halada yat yattayız,
Yaşayan ölümler var bitkisel hayattayız,
Ot gelip ot giderken saman perişan oldu.

Âlimî - Halûk Tanrıverdi

Âlimî yaşantıda aşırı ifrattayız,
Kanaat hilafına, aykırı, bidattayız,
Dosdoğru yolumuzdan uzakta, sıratlayız,
Hakikate kör kalan pişman perişan oldu

izan: anlayış

*ayan: gözle görülür bir şekilde açık ve bel-
li olan, belli, açık*

şiar: ülkü, düstur,

asar: eserler

riyakâr: ikiyüzlü

yeksan: düz, aynı düzeyde, eşit olan, bir

budala: bir şeye aşırı düşkün

ukalâ: kendini akıllı ve bilgili sanan

çirkef: iyice kokuşmuş

âlâ: daha iyi, çok iyi, pek iyi

*cem'an: toplam olarak, hepsini içine ala-
rak*

ifrat: herhangi bir konuda çok ileri gitme,

ölçüyü aşma, aşırı davranma, taşkınlık,

tefrît karşıtı

*kanaat: elindekinden hoşnut olma duru-
mu, yeter bulma, fazlasını istememe*

hilaf: ters, karşıt, aykırı,

bidat: sonradan türeyen şey

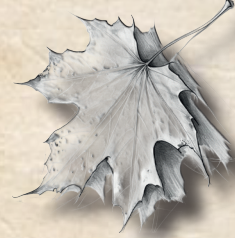
sırat: sırat köprüsü, yol

pişman: yaptığı bir işin veya davranışın

*olumsuz sonucunu görerek üzülen, na-
dim (kimse)*

BİR MENZİL VAR

Bir menzil var bizi bekleyen
Gidilmemesi imkansız
Gün sayıyor zaman
Sonbahar yaprakları gibi
Ne kadar dirensek de nafile
Son yaprağı düşecek ömrün
Gideceğiz bize va'd edilen yere
Kimimiz âh ile kimimiz vâh ile

Neler getirdin diye sorarlarsa eğer
Dağarcığında ne var
Neler yok ki heybelerimde
Bitmeyen acılar ızdırıp ve keder
Ne ettiysem değiştirmek ne mümkün
İki kere ikinin dört ettiğini bir daha anladım
Her daim kader hükmünde seyreder

Bir varmış bir yokmuş diyecekler
Anılar anlatılacak ben dinleyeceğim
Bir hoş sadâ kalmışsa hatıralarında
Bir güzellik yaşanmış paylaşılmışsa eğer
Bir kalp sevinmişse benim dahlimle
Heybelerime tekrar bakın
Ancak onları getirdim diyeceğim

EYLÜLÜN GARBİ YELİ

Hüzünlü bir eylül sabahında garbi yeli efil efil eserken ben en acıklı türkülerin koynunda ağlayacağım. Say ki bir lahza kalıverdim deli köşende, en kırılgan cümleleri ardı ardına sayarken içimden kendime köpürdüm, bağırdım, çağırdım. Sesim bana çarpıp geri döndü, rüzgârın uğultusuna karıştı, kayboldu.

Saymadım kaç eylül geçti ömrümden. Kaç garbi yelinde eteklerim uçuşurken, ben mor reyhanlı ikindileri kokladım, karanfil kokulu çayları yudumladım bir selvi ağacının gölgesinde. Güz güllerinin solgun yaprakları dokundu ellerime, hazan dolu bahçelerde dolaşır gibi ağırlaştı içim.

Eylül sabahlarının serinliği, insanı kendi içine baktırır. Ne tam üşürsün ne de ısınırsın; ikisinin arasında, incecik bir kırılganlıkla kalakalırsın. O serinlik, toprağın kokusunu, döken yaprakların sesini, güllerin

boynunu büküşünü taşır. Bahçelerin suskunluğu, garbi yelinin diliyle kalbine dokunur.

İkindilerdeyse hüzün daha belirgin, daha derindir. Güneş gölgeleri uzatır, güller biraz daha solgun görünür. Selvi gölgesi koyulaşır, rüzgâr eteğini okşar, saçlarını savurur. O an, insan bilir ki eylülün hüznü, garbi yelinin serinliğinde en çok kendini gösterir.

Eylül bana hep geç kalınmış bir ömrün hüznünü hatırlatır...

Yorgun bir ruhun son kalıntıları, düşen her yaprakta kalp ağrıları, yalnızlığın son demini hatırlatır.

Eylül bana hep yarım kalan hikâyeyi hatırlatır...

Yürürken gazellerde, ne çok özlemler yaşadığımızı; bir vuslata onca şiir sığdırdığımızı, sessiz susuşlarımızı...

Yalnızlık mevsimini hatırlatır.

İNSANDAN GERİYE

peygamberden hediye
sonsuzluk çağrısı kalır bize

şanslı seyyahı olmak
bir çölün,
insan kalandan özge
ilaçtan sakınmış yara

iki tepe arası nakış
işleyerek ısrarı ve usancı

gölgesinde oturmak
suskunluk sırrıyla kardeş,
başı dağ, kalbi mağara

yeri öpen topuktur
dünyadan yakamıza gül
bir başına dönmek geriye

aramaktan ötesi neredir
ibrahim, mabet ağlayışı
suya emanet karınca

ucunu bulmazlar
baltadaki boşluğun,
bilmezler çağrına dirilen
dağ ardı kuşları
dünya denilen kafeste

yüreğin acının değirmeni
ibrahim. söylemezler adını
onca göz içre bakışla

ömrü beklemekle geçen
ateşin kambur dili, ey.
çatlayan kısırak hırısıdır bu
dikensiz gül nefesi bohçada

NÂR KIZILINDA KEHRİBAR

Gelinciklerin yüzünden dökülen kırağı
Çarpıyor kalbime
Eylül serinliğinde
bir ateşi söndürme
buzları kırma çabasıyla
ırmakların en kuytusuna
Batacağım nâr kızılinda
Yakınlığım olmayan bir düşten gülüşten geçerken
Hasat kalmış
Harman yerleri ateşe verilmiş
Tozlanmış yollar sokaklar damlar
Ocak başında ağıdı tükenmiş kadınlar
Süt kesilmiş tencerede
Kapanmış aşkın saltanatının çağı
Saksıdaki zambak bir beyaz bir mor
sesini uzaktan duysam da olur
Işığı söndürme saati
Bir boşluk karanlığında
Baykuş tünemiş olmalı bacaya

Radyo bültenlerinde
çürüyüp giden sözcüklerin işgali
ölüm yolculuğunda
kurşunla satranç oynayan
bir coğrafyanın çocukları
keder gömleğini giymiş üstüne
tebessümleri nâr kızılı
Ötesi puslu/puslu günleri
Burada gün ışığına göverirken asmalar
Tutunmak için incirlerin yarasına
gördüm
dolandım dolandım durdum
Kararmış bir bulut yağacak
Kül rengi düzlüğe
konuk oldum
habersiz kimsesiz sessiz
Bir ustanın inşasında
İnce sıvanmış yaşama çabası
Nâr kızılinda kehribar

❖ Gülşen KIRMACI ❖

SON YILDIZ

son yıldız da düştü
güpegündüz gözlerimden
rüzgârlar aldı savurdu
ulaşılmaz sonsuzluklara
geri gelir mi bilinmez ama
yeri dolmaz bilirim

sonra ne yere sığdım ne göğe
yağmurlar indi hayallerime
toz gibi biriktirdiklerimi çiseledi
şimdi ben yalnızım akşamın karanlığında
sokak lambalarının ışıklarını örten sisler arasında
sessizliği dinliyorum
artık gökyüzüne bile bakamıyorum

İKİNCİ DÜNYA

İkinci dünyaya kurulu kalemim. Son cümlesi tamamlana kadar da yıkılmayacak zamanın kalesi. Virgülüm dirayetli, ayrıçlarım keskin. Onlarca randevu aldım yarınların kaftanına. Umudun kıyısında evrenin künyesine kazacağım asude şehirleri.

Yolum uzun olsa da tükenmeyen bir mürekkebe, iki cihana yetecek kadar sözcüğe sahip belleğim. Paçasını kısaltmakla kalmadım. Biçki makasıyla paramparça ettim kötülüğün atlasını. Yetinmedim zincire vurmakla. Yerin yedi kat derinine kapattım hin fikirli uğursuzları.

Çocuk çılgınlıkları yok. Kadınların kefenlendiği tabutlar yok. Açlık yok. Fakirliğin olmadığı gibi zenginliğin de adı yok. Riya da yok yalan da. Cambazı olduğum mutluluğun tuğlalarıyla öreceğim ikincil cihanın tuğlalarını.

Yağmurlu bir kasım sabahı. Elimde gazetem. Vardiya sonrası iki odalı meskenime ulaşabilme çabasında adımlarım. Kulağıma ilişen bir kadın çılgılığı. Vaveylaya karışan

ince ve tiz bebek ağlaması. Duvar dibinde omuzları çökük bir baba. Babanın paçalarını çekiştiren yanık benizli bir kız.

Her yer toz duman. Göz güzü görmeyen bir meydan. Çatıya inen kepçe darbeleri. Ayaklarımın önüne serilen fersude kıyafetler. Yüreğimin tam ortasına çakılan beton çivisi. Kaburgamın üstüne vurup duran balyoz. Kâğıda dökülen tali bir evrenin eski öyküsü.

Göğsümün üstünde oluşan topuk ezikleriyle yürümeye devam edişim... Yol mu beni yürüyordu ben mi yolu adımlıyordum, cevabını bilemediğim muamma, çözemediğim bir sır... Seslerle alıp veremeyeceğim bir pusu olmalıydı o sabah aramızda. Soluğumu titretircesine sancılı bir feryat. Derin bir yaradan çıkıp gelmişçesine yankılanıyordu sokaklarda.

Bir kedi bağılıyor, bağırıyor hıçkırıyordu. Feryatların yükseldiği yöne doğru yönelen ayaklarım dünyanın seyir defterinde lekeli bir sayfayla daha karşılaşmama sebep

olacak. Dalımdan kopup dipsiz kuyulara yuvarlanma nedenim, arka patileri kesilmiş keşkesiz bir yavrucağ. Gündüzü aydınlıktan yoksun bırakılmış evrenin girdabında, bedenimi saran uçsuz bir kayboluş.

Dermanı kalmayan dizlerim uyanmamış uykular bulabilmek maksadıyla hayat güzergâhında hala ilerleme çabasında. Başım dertte bu şafak kâinatı saran sedalarla. Gök kubbeyi titreten bir silah vınlaması, yalçın dağlar bindirdi kulacımın ortasına. Dünya tuzak, insan dilsiz, yara derin.

Korunma içgüdüleriyle nöronlarımda uzaklaşma algısı oluşsa da kalbimin odacıkları çağrının soluğuna doğru yönelmeme neden oldu. Sahnede, ölümün amansız fotoğrafı. Damarlarımda dolaşan kıygın bir jilet. On bir, on iki yaşlarındaki bir çocuk hangi sebeple böyle bir infazı hak etmiş olabilirdi? İki kadın konuşuyordu. Üvey babasının dilendirdiği çocuk, başka dilenciler tarafından insafsızca katledilmiş. Hayat bu kadar ucuz mu olmalıydı?

Kontörü tükenmiş insanca yaşa-

manın. Her yer maraza, her yer kötülük. Usumun cidarında ayyaş bir tokmak. Dimağımın zarında onlarca boğum. İyiliğin anahtarını nasıl çevirecektim? Denizi ıslak tutmaya, gökyüzünü yıldızla kaplamaya yetebilecek miydi gücüm?

Koşu parkurunda sayısız atletle yarışan yarışmacı hızıyla koşuyorum. Gözlerime mil çektim, kulaklarıma tapa tıkadım. Dördüncü çılgılığı işitmeden, bir fesleğen ağdına yeniden şahit olmadan evime varmalıyım. Güneş kaybetmeden son ışığını, ırmaklar bataklığa dönüşmeden ikinci dünyanın öyküsünü yazmalıyım.

Acısı içime kaçmıştı duyduğum seslerin. Hudutları riyayla çizilmiş olan yeryüzünü, sözcüklerimle temizlemeye karar verdim. İnayeti kılavuz bilecek, kudreti hakkaniyetten alacaktım. Lacivert kâğıtta siyahı bir nokta olsa da asude baharları gün yüzüne çıkaracaktım. Kafasını taşlara vura vura parçalayacak, habisliği yok edecektim. İkinci dünyanın sınırlarını sevgiyle çizebilmek için süratlice parkurdaki koşuma devam etmeliydim.

DUYGULARIMIN DİLİ

Mavi iyidir, derdi annem.
Hep maviydi düşleri.
Sevgiyle giydirdi beni,
sonra başımı okşar: “Gülümse,” derdi.
O zaman gökyüzüne bakardı gözlerim.
Oldum olası severdim bu rengi.
Sanırım ondan kalmış duygularımın dili.
Ona bakmak,
cennete açılan bir kapıdan girmek gibiydi.
O vakit,
hafifleyip ruhum kafesinden uçar,
mânâ bürünürdü sözlerim.

“Romantik adam iyi olur,” der, gülümserdi.
Çeçen damarım ağır basardı aşkıta;
sevdim mi ölümüne, inadına severdim.
Annem işte...
Saf ve temiz bir kızı yakıştırdı dururdu bana.
Vaktiyle umut diye haykırıp,
kavuşamamaktan yaşam ölmüş içimde.
Sevmekten ne kadar dilim yanmış olacak ki,
geçtiştirip “Hayırlısı,” der,
öperdim annemin yakut mavisini kalbinden.

Mahallede bir komşusunda rastlamış ona.
Hani, neymiş efendim,
kimseyi beğenmiyorum, artık istemiyorum ya!
Kızı benden önce sevmiş.
Kızın aşkla bakan yüreğini görmüş;
biraz ondan, biraz benden koymuş aklına.

Adı Rüya’ymış.
Süzülen nazlı bakışlarını görünce,
dili birazcık peltak olsa da sevmiş;
bir ateş düşmüş bağrına.
Nasıl sahiplenmiş olacak ki kızı,
“Allah’ın emri, Peygamberin kavli” diyecek;
giyabımda isteyecek kadar sevmiş.

Bir gün önce, bir çarşamba akşamı,
odamın kapısı tıkrırdadı.
Annem, diline bal sürüp sözleriyle ağzıma çalarak:
“Biri var,” dedi ve başladı saatlerce anlatmaya.
Sevgi dolu sesiyle ne kadar anlatmışsa,
uyku gözlerimi mesken tutarken
yine “Hayırlısı,” deyip,
annemin şiir gibi sesiyle
çarşambayı perşembeye bağlamış çoktan gözlerim.

Uykusuzluk cabası, alelade bir gündü.
Sözcüklerim, yaralı ruhuma kelâm olur bel
ki diye radyoyu açtım.
Bir bayan şiir okuyor, ağlak bir ses.
Şöyle diyordu Cemal Safi’den:

“Allah’ım, düşmanımı düşürmesin bu zaafa,
sanki her noksanımı mecburum itirafa.
Hangi şarkıya girsem, notalar do re mi fa...
Sol diyorum sana sol, la sesim sende kalmış.

Gel Tanrı’ya borcunu teslim etsin bu yürek,
tez gel ki enkazımı kapatsın kazma kürek.
Kelime-i şehadet getirmem için gerek,
son diyorum sana son, son nefesim sende kalmış.”

O sesi duyunca
yaralı bir ceylan göğsünden vurulup
yârini arar gibi
o sese nefes nefese düştüm.
Sanırım sonuna yetişmiş olacağım ki,
kulaklarımda tekrar tekrar o sesi,
gece boyunca satır satır
hafızama kazıyıp gitti.

Ve...
Ertesi gün de işten çıktığım gibi radyoya gittim.
O sesin sahibini aradım.
Uykusuz üçüncü gece olunca,
“Bunda da vardır bir hikmet.
Allah tektir, hakkı üçtür,” deyip
kızın ismini öğrenip eve döndüm.

Kapıyı annem açtı.
Yanında bir kız, yüzünde mavi bir gülümseme.
“Komşumuzun kızı Rüya,” dedi annem.
İçime aşkla damar dokuyan,
sesi hislerime batan kız, o kızmış.

“Mavi iyidir,” derdi annem.
Meğer,
o Rüya dolu bakışlarım
ve umut hep maviymiş.

EVİMİZE

**evimize el girdi gönlümüzde hep ağyar
ne kadim ahabap uğrar ne de beklenen dost
şu dertli yüreğimin kendine hiç hayrı yok
tek fiskeyle çatlayan her mekanı harabe**

Evlerimiz, huzur bulduğumuz yegâne güzel mekân. Çoluk çocukla, dede neneyle, ana babayla âlemin harcı şenlik diyarı ama harcıalem, alelade bir yuva değil. Ebeveyn-ana baba- ve aile büyükleri eşliğinde, hayat eğitim alanı. Bacasından huzur tüten kutlu sığınak. Nefes aldığımız ciğerimiz, gözümüz, gönlümüz, her şeyimiz. Otantik kimliğimizle bire bir ahenkli, uyumlu, bizi biz yapan ten elbisemiz. Biz kim isek, evlerimiz de bizi tarif eden müsemma değil mi?

Her rengi, her deseni ile kendi kimliğimizi taşır. Tavanı, duvarı, kapısı ve penceresi ile bizi yansıtan bir bütünlük. Bu bütünlük ile bütünlüşen insan ve mekân. Sadece yaşamak için değil, ömür geçireceğimiz ev, mesken, konut, ikametgah olarak süslenmiş olması en büyük temenni. İç dünyamızı sevgiyle buluşturan, sevinçle sevindiren rengârenk ebemkuşağı, gök kuşağı.

Müstakil evlerimiz vardı, bahçeli. Adımımızı dışarı attığımız vakit gökyüzünü gördüğümüz, gerinerek semayı içtiğimiz, tertemiz havasını ciğerlerimize çektiğimiz, toprak ile ayağımızı buluşturduğumuz, negatif enerjilerimizi boşalttığımız ve pozitif olan ne varsa hepsini birden depoladığımız kutsi câ, caygâh, mahal. Dünyevi karargâh, ebediyet yolunun ışıklı güzergâhı.

Çeşmesi, helası dışarıda dahi olsa, çim-mek için kara kazanda su kaynasa, küçücük

banyosuna hortumla su taşınsa, yine hepsine razıyım. Ayakkabımı dışarıda bıraksam, ceketimi duvardaki çiviye assam, mutfakta dolap yerine tahta terek olsa, kapı girişinde vestiyer olmasa ne çıkar Allah aşkına. Her yokluk mağduriyet ifade etmez, insana bazen artı değerler de katar.

Evlerimizi çevreleyen taş duvarlar, bir sınırı teşkil ediyordu ama insanları ayırmıyordu. Duvar üzerinden, “Komşu Hû.” seslerine aşınâ idik. Hal hatır, selam kelim faslı devamlı yaşanırdı. Muhabbet sohbet eksik olmazdı bahçe kenarlarında. Bahçe ikramları; meyve ve sebze ile renk katardı günlük münasebetlere, insani ilişkilere. Tebessüm çiçeği her alanda boy verirdi.

Akşamları bahçeye kurduğumuz yer sofrası, tadına doyum olmaz zevkleri yaşatırdı. Bulgur pilavı, sulu patates, çoban salata ve bir de açma el yufkası vardı ki tadı damaktan gitmez bir lezzet. Ha, bir de kuru soğan varsa, işte o da ayrı bir zenginlikti. Soğanın cücüğünü ailenin en küçüğü yerd, ödül olarak. Bu dünya zengindi, müreffehi ve manevi yönüyle doluydu. Her şey para pul, mal mülk, esvap ipek şal değildi, zaten olamazdı, kimse de istemezdi.

Yer soframız ayrı bir hikâye konusu ama özet olarak aile saadetimizin resmi gibiydi. Herkes sığardı çevresine, herkese yer vardı yanında yöresinde. Bereketin adresiydi. Bütün yüreklerin ısındığı, gönüllerin dem aldığı, azdan doyanın çok olduğu, çoktan da şımarmayan insanların var olduğu öylesine mübarek yerd. Nimetlerin çoğaldığı, huzurun da hüznün de paylaşıldığı bir gönül memleketiydi yuvarlak sinili sofralarımız.

Kış mevsiminde gürül gürül kuzine sobamız yanardı. Üstünde koca bir güğüm durur, bütün sıcak su ihtiyacı oradan karşılanırdı. İhlamur, kuşburnu ve sımsıcak tavşankanı demli çay eksik olmazdı. Sobanın borusuna takılan çamaşır askılığı, elbiselerimizi ve çamaşırlarımızı kuruturdu. Etrafına dizilir, yakın olmanın samimi havasında babamın anlattığı “Bey Börek” masalını dinlerdik, yankı sesi eşliğinde. Bu güzel öyküler, bize bizi sevdirmiştir.

Anamın iki tane gül ağacı vardı. Onlardan gül reçeli yapardı. En âla tatlı, onun yerini asla tutamazdı. Öyle lezzetle, neşyle yenirdi ki her derde şifa olurdu. Bahçesindeki çeşmenin tek musluğunda ne çok eğlence yaşardık; hep beraber su dövüşü oynardık. Güle oynaya, kahkaha eşliğinde zevkine doyum olmaz harika dakikalar yaşardık. Saat, gün; günler, ay kadar uzundu.

Bayram günleri ayrı bir hava olurdu evlerimizde. Lahuti, ilahi bir atmosfer her yeri sarardı. İçimize işleyen bu duygu seli, dört bir yanımızı kucaklardı. Bu güzel his, her yere yayılır, kokusu her gönle girerdi. İnsanı her taraftan kuşatan sıcak ortam, tesirini günlerce sürdürürdü. Gönülden gönle, dilden dile devam eden içten sohbetler, bütün evleri etkisi altına alırdı. Her insan coşkunun seli gibi, birbirinin tertemiz yüreğine akardı günlerce.

Bu insani ilişkilerin buudu, boyutu öylesine büyüktü ki düşmanlıkları, kırgınlıkları kökünden kuruturdu. Yeni dikilen yemyeşil fidan gönül suyu ile sulanır, taze filiz, devasa bir ağaç olur, herkese gölgesini ikram ederdi. Nekes, pinti, panis, bahil, cimri ve eli sıkı kimse olmazdı bu çevrede. Herkes içindeki zenginliği herkese kalbi bir huzurla ve hürmetle meccanen, bedava takdim ederdi. Edebi erkânı elden bırakmadan, doyaya bir hayat yaşanırdı evlerimizde.

“Kentsel Dönüşüm” diye ucube kavram ürettirler ve o güzelim mahallelerin hepsini yok ettirler, viraneye çevirdiler. Muhteşem müstakil evlerin olduğu mahalleleri kente çevirdiler lakin şehir yapamadılar. Kent, şehir gibi planlı programlı inşa edilmiş mekânı ifade etmiyor. Kent, kaba saba binalar topluluğu. Şehir ise, duyarlı gönüller ve aklı yeter meslek erbabının katkıları ile hayata geçirilmiş, caddesi, sokağı ve bütün yönleriyle tezyin edilmiş, süslenmiş bir dünya.

Modern, asrı bir hayat tarzı ile hepimiz, apartman dairelerine hapsedildik, tıklım tıklım. Modern hapishaneler tarzında yap-

tığımız, üst üste bindirilmiş harika! evler bizi hiç mutlu etmedi. Üst ranzaya çıkar gibi merdiven tırmandığımız apartman katları, birbirimizin tepesine çöken yuvarlak tepsi gibi çın çın ötüp durmakta, huzur vermemektedir. Her ihtiyacımızı kapıyı açmadan giderebilsek de bu yaşam tarzı insanımıza haz vermedi. İstirap yükümüzü her geçen gün arttırdı. Hayatımızın temeli madde olunca, ruh kökümüz de kurumaya yüz tuttu.

Koskoca lüks binalar, şaşıla, debdebeli, gösterişli apartman dairelerini sevmiyorum, isteyen varsa hepsi onun olsun. Bana, kara toprakla haşır neşir olduğum, bahçesindeki leylak ağacının altında çayımı yudumladığım, toprak damlı, penceresi demir çerçeveli, kapıları işlemeli ahşap gürge, firenk kilitliyle kilitlenen eski müstakil evimi verin. Yeni apartmanlar, taze sütler, lüks rezidanslar bizden uzak olsun. Şu an bu gibi yerlerde yaşasak da hiç memnun değilim.

Şimdi her şeyimiz var, çok da zenginiz fakat mesut değiliz. Evlerimiz üç beş odalı ancak sahte süslerle süslü bir mapushane. Gönül evimizin odaları bomboş, bütün misafirler uzak diyarlara göç etmiş. Ev sahibi sarhoş, mihmandar kayıp, mihman ortalarda yok. Buyur etsek bile, hiç kimse kulak kesilmiyor, selam vermiyor, bir Allah'ın kuluna ulaşamıyoruz. Ne kadar maddi yönden refah içinde olursak olalım mutlu değiliz artık. Bu şartlar içinde gönül huzuru bulmak da hiçbir zaman mümkün olmuyor, olmayacak da.

Gönül muhabbetlerimiz ve yaren sohbetlerimiz artık evlerimizin tavanında yankılanmıyor. Tebessüm dolu yüzler, karşısında benzer muhabbeti bulamıyor. Sessizlik hem evlerimizi hem de gönül dünyamızı tarumar ediyor. Evlerimizin mütemmim cüzü, tamamlayıcı parçası olan o güzelim rengârenk bağımız bahçemiz yok artık. Asrı apartman girişlerine sıkıştırılmış birkaç metrekafe yeşillik alan gözümüzü doyurmuyor. Medeni diye isimlendirilen bedevi bir hayat, bize dayatılmış ve yaşamaya mecbur edilmişiz.

Esef etsek bile nafiye. Bu yaşamı büyük bir iştahla biz inşa ettik. Yerden yüksekte oturmayı marifet bildik. Yüksekçe çıktıkça nefesimiz kesildi. Güya gökyüzünü seyredecektik lakin sema o muhteşem yüzünü bizden esirgedi. Sert yeli esti ve bütünüyle devirdi cümlemizi.

EY DOST

Tutuşturdu gönlümü meşalenin zerresi
Yanmak mı ey dost! Arif olana mecburi
Beyhude geçen ömürde her şey fuzuli
Dayanmakta esrârı, şiddetli olsa da narı
O yola koy başı seyreyle envarı

Tahtında oturanlara bu can zevali
Kalmadı gözümde makam mevki
yanın baharında aramam sihiri
Rıza kapısında ömrün sermayesi
Şehzademin tacında değil nefeste ol ulvî

Aşkı arayan kaldıramaz köleliği
Yıldızlara uzanmalı hislerin gizliliği
Nefis rüzgarına kapılmış suret-i güzelliği
Mısır'ın yedi bereketine değişir mi?
Gönül kuyusunda pişen ay yüzlü efendi

BİR PAZAR GÜZELLEMEŞİ

Rahat bırakın efendim pazartesi. Asıl müşkülât pazarlarda. Herhalde hemfikiriz hafta içinin hamurunda yoğunluk ve koşuşturma olduğuna. Adları değişse debeşi bir yerde. Al birini vur ötekine. Nasıl başla-dıysa öyle devam eder aynı şekilde.

Nasıl mı başlar? Tabii ki horozun ötü-şüyle... Şaka şaka ! Ötecek horoz mu kalmış memlekette? Ama horoza ne gerek. Kur saatini beşe, çapaklı gözleriyle merhaba de güneşi bile doğmayan yeni güne.

El kızı kahvaltı mı hazır eder? Hoş, hazırlasa da o saatte kursaktan lokma mı geçer?

Belli ki küsmüş en sevdiğim çorabın teki ve gitmiş kafa çekmeye. Neden böyle olur; aradığın şey olmaz istediğin yerde.

Sıcağı üzerinde günah gibi çağırır yatak seni. Uyumazsın ve düşersin nice ışığı ol-mayan gölge gibi تنها caddelere.

Yaklaşan seçim aşkına kevgire dönmüş yollar, direksiyonlarda uykusu kıt gergin tipler. İşe erken gelirsın bir Allah'ın kulu görmez. Ha ola ki gecikirsın amir yarısı dikilir merdivene aşağıdan yukarıya şöyle bir süzer. Sorsan kalenderdir hesap sormaz diliyle. Ama bakışlarıyla konuşur: yakala-dım seni "sobe".

İş kaçır ben kovalar. Sıra dağlar gibi bi-rini aşınca diğeri seni karşılar. Saatlerce takarsın canını dişine biraz nefesleneyim desen hiç sekmez denk gelir biri dikilir te-pene. Kinayeli bakışlar üzerinde. Kurumun tüm o iflah olmaz dertlerini geçirivermiş-ler kütüğüne.

Sonra daralırısın ve bir bardak çay ister-sin.

Ulan kantinci çaydan soğuttun ya beni. Sıcak su bir avuç çay. Başka ne katarsın da çay yerine boz bulanık katran dökersin bardağa. Bu yetmemiş gibi camları kaldırmış kutuya, kağıt bardakla plastik kaşık sıra sıra masada. Bir de demez mi çay artık iki lira?

Saatler günleri kovalar günler haftaları. Ay sonu geldi mi gözünün biri cüzdanda diğeri nazlı takvimde. Sonlara geldik ya ilerler zaman kaplumbağa yürüyüşüyle. Yetmiyor maaş; kıt kanaat geçinsen de.

Ahmet Bey ah Ahmet Bey. Değiştirir arabayı her sene. Tatilden resimler paylaşır galiba çatlayın diye. Adam ya altın alıyor maaş yerine ya da benim param bereketsiz ne çare.

İşte böyle geçer hafta içi. Lokomoti-fi Pazartesi. Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma...Cuff cuff. Sayması kolay da dışıyla çivi söktürürler adama.

Hakkını yemeyelim çok az şey güzeldir Cuma sonrası gibi. Bir tazelik çöker adamın üstüne. Her şey güzel görünür insanın gö-züne. Nihayetinde geride kalmıştır iş, güç,-telaşe. Önündeyse koca bir tatil hiç bitmez gibicesine.

Ve işte ev yolu. Trafik her zamankinden daha mı yoğun ne? N'olacak canım hep aynı terane. Yemekte pek sıradan, hanım pek uğraşamamış yine. Nasıl etsek maça mı gitsem kahveye. Yok ya özeti izlerim uzanıp bir mindere. Lakırdı arası maç izle. Bol gollü bir gece umarken sıfır sıfır berabere.

Günlerin şahı Cumartesi. Kahvaltıda kı-zartma, çay desen kıvamında. Elin ayağına dolanır bu günü nasıl geçirsem diye. Ama bırakırlar mı gülüm günü sana? Çocuklar ister şu yana, hanım komut verir öbür ta-rafa. Anam ağıt yakar kaç gün oldu gelme-din, kaynanam mangal yakmış akşam to-runları al getir diye. Havalar bozuk maçlar iptal. Ne bir atak ne bir gol.

Ve işte günlerden Pazar. Yalancının mumu yatsıda çalışanın balonu da Pazarda söner. Bitmez gibi görünen günler bitmiş akreple yelkovan garip bir yarışa girmiş. Yarın hızla yaklaşır amma gün de uzadıkça uzar inadına.

Mesai geliyor hüznü bulaşmış her şeye. Güneş çiğ, bulutlar miskin, rüzgâr sinsî. Avare dolanırsın evde. Banyoda ıslak ço-cuk sesleri, çamaşır kokusu sarmış her yeri.

Çarşıya inersin dükkânlar kapalı. Sokak-ta dolanır boş bir kutu kolası. Köpekler ge-çer yanından hırlamaya yok dermanı. Dar-lanır kaçarsın yokuş yukarı.

Dersin bitsin gitsin Pazarı gelsin hemen ertesi. Var mı yahu çalışmak gibisi.

CAN ÇIKARSA ANCAK ÇIKAR İÇİNDEN

Ummadığın anda çıkagelir
özlem mutluluk her an aklıdaysa
heyecanlanır bir hal alırsın
dilın dolaşır kekemelikler başlar
kaybolursun tanışınca derinliğinde
yalnızlığında bulursun
aşktır çalan kapıyı saran benliğini

tatlı esen meltem olur ılık ılık
sürükler bilinmezlelere
karaya yakın sığ denizde
balıklar oynar çakıl aralarında
dalgaların kucağında bir o yana bir bu yana
kumlarda ayak izlerini ararsın
dalga kıyıyı yalamadıysa

ırmaktır çağlayı çağlayı akan baharla
ılık bir nefes tatlı sözdür ayazda
mavi güvercin olup uçar başında
kendini bulursun içindeki çocukla
sımsıcak bir tebessümdür gözlerdeki
derin daha da derin bakışlarda
süzülüp gelen özlemin hasreti

damarda akar sımsıcak
bir volkanın alevi nefes alışlarında
zamanla sarar tüm bedenini
dalar gidersin eksik sevgilerin özlemine
gün olur taşar çağlayan gibi
susturamaz olursun yüreğini
her anında bulursun onu uzatıp ellerini

yüreğinin kıpırtıları vurur parmaklarına
döner durur başın sarhoşluğuyla
bir depremdir kopan özlemlere
gün bitmez gece bitmez sevgiler
deler geçer gecenin karanlığını
yumarak gözlerini ruhunun içinde
yalnız gecelerde yasas hayalinde

günbegün artarak kahrolursun
ağlarsın gözyaşında belirir yüreğim ağlar
gün gelir kapanır mazide kalır
iz bırakır yıllar içinde
aklına gelirde tatlı bir sizi duyarsın
aşk denen meret çektirir yıllarca
can çıkarsa ancak çıkar içinden

YİTİK GECEKONDULARIN HATIRALARI

Hatıralar —
yaşlılığın baharında solgun bir yol azığı.
Puslu suretler, yılanmış güneş yanığı;
asker uğultusunda
çatlak yankılara karışır.
Duvar aralıklarında
paslı anahtarların gölgesi;
terk edilmiş çocuk sesleri,
düşlerin askıda kalan fısıltısında.
Zamanın cilveli güncesinde
eriyen yüzler;
kırık aynalarda ışık kıymıkları
bulutlara süzülür.
Yollar ve yıllar
sarmaşıkla düğümlenmiş heybeler.
Sisli bakışlarda
unutulmuş alfabeler,
çınar diplerinde çözülür sır ilmekleri.
Rüzgâr unutuş taşır;
yağmur, soluk isimlerle
eski defter yapraklarında,
künyesiz harflerde,
ay ışığında ürperir —
gece ansızın iner,
yitik bir alfabenin
en son harfine;
bir kırmızı sessizlik sarar omzunu —
uzak bir siyah uğultu
boşluğa süzülür.

SALKIM SÖĞÜT RÖPORTAJLARI - 27

ŞAİR - YAZAR SELMA DOLGUN İLE SÖYLEŞİ

"ŞİİR BAŞLI BAŞINA HAYATIMI İFADE EDİYOR"

"BİR GÜN KAYBOLURSAM BENİ KÜTÜPHANELERDE ARAYIN"

SORU: Okurlarımızın sizi daha iyi tanımaları için bize kendinizden biraz bahseder misiniz? Selma Dolgun kimdir?

CEVAP: Ben, Selma Dolgun, Kahramanmaraş'ın Çağlayancerit ilçesinde dünyaya geldim. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimimi ilçemde tamamladım; ardından Kafkas Üniversitesi İşletme Bölümünden mezun oldum. Halen İstanbul Üniversitesi (AUZEF) Sosyoloji Bölümünde eğitimime devam

etmekteyim.

"Bir gün kaybolursam beni kütüphanelerde arayın." sözüyle kitap okumayı ve kütüphane kültürünü hayatımın merkezine aldım. Sürdürülebilirliğin esas olduğu bir dünyada, duygu ve düşünce aktarımı yoluyla insanlar ve zamanlar arası etkileşimde kitapların ve kütüphanelerin gücüne dikkat çekmeyi kendime misyon edindim.

Yazma serüvenime on bir yaşında günlük tutarak ve şiir yazarak başladım. Aynı yaşta şiir dalında ilk birincilik ödülümü aldım. Arkadaşlarımın ve öğretmenlerimin teşvikiyle

katıldığım birçok yarışmada çeşitli ödüllere layık görüldüm. 2020 yılında “Evimin Gözlerinden Baktım” adlı şiirimle kazandığım birincilik, ilk kitabımı yayımlama kararımın temelini attı.

Spora ve halk oyunlarına ilgi duydum; okul yıllarımda voleybol takımında ve halk oyunları ekibinde yer aldım, atletizm dalında liseler arası Cumhuriyet Koşusu birinciliği elde ettim. Satranç oynamayı seviyor, Türk halk müziğiyle yakından ilgileniyor, türkü dinlemeyi çok seviyorum. Öyle ki sazın tınısı kalbimi titretiyor. Sanat ve edebiyat alanındaki faaliyetlere aktif katılım sağlıyor; aynı zamanda çeşitli sosyal sorumluluk projelerinde yer alıyorum. Türkiye Yazarlar Birliği üyesiyim. Uluslararası Gazeteciler İnternet Yayıncıları ve Yazarlar Derneği’ne üyeliğim bulunuyor. Ayrıca, Özel Gereksinimli Çocuklar ve Aileleriyle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği’nin kurucu üyelerindenim.

“ŞİİR ASLINDA İNSAN DEMEK”

SORU: Şiirle ilk tanışmanız nasıl oldu ve şiir, hayatınızda neyi ifade ediyor?

CEVAP: On bir yaşında günlük tutmaya başladım. Günlük tutan insanlar belli aralıklarla günlüklerine yazdıklarını okurlar. Ben de yazdıklarımı okuduğumda, cümlelerim ne kadar uzun ve devrik olursa olsun, cümlelerin aynı ses uyumuyla bittiğini fark ettim. Akabinde de günlüğümü yazarken cümleleri alt alta yazmaya başladım. Günlüğüme bir şeyler yazdığım, yazdıklarım içimi acıtan şeyler de olsa, nihayetinde rahatlıyor, mutlu oluyordum. Kendi üslubumu oluşturup yazmak ise beni daha da mutlu ediyordu. Günlüğümün sayfaları üzerinde kelimelerle oyun oynuyordum adeta. Ve ortaya şiir çıktı. Şiir yazmak için yazmadım, ama ben yazdım; şiir kendiliğinden oldu.

Ancak henüz farkına vardığım bir durum var ki, aslında şiirle tanışmam

çok daha öncesine dayanıyor. Vesile olan da babam... Babamın her gece yatmadan önce teybe takıp dinlediği kasetler. Ben küçüklüğümünden itibaren her gece, babamın teybe taktığı kasetlerde ruhuma nakış gibi işleyen ozanların/âşıkların seslerini dinleyerek rüyalara daldım. İstisnasız her gece.

Bazı zamanlar misafir odamız dolup taşardı; çevre köylerden, mahallelerden gelen âşıklar/ozanlar misafir odamızda toplanıp sazlarını konuştururlardı. Atışmalarını kasete kaydederdilerdi. İsteyen herkes o kaydın kopyasını alırdı; tabii babam da alırdı. O kasetleri her gece yatmadan önce teybe takar dinleyerek uyurdu. Öyle ki annem uyanıp teybi kapatmazsa sabaha kadar açık kaldığı olurdu.

Anne babasının okuduğu, anlattığı masalları dinleyerek uyuyan çocuklar kadar şanslı hissediyorum kendimi. Zira ben de sazın teline başımı koyarak, türküler dinleyerek, âşıkların sesleriyle uyudum, gönül dostlarını dinleyerek büyüdüm. Şimdi anlıyorum ki, aslında beni şiire yaklaştıran etken, babamın her gece yatmadan önce teybe takıp dinlediği o kasetlerdeki âşıklar/ozanlar ve onların hikâyeleri. Hatta kasetlerin içinde bir tanesi vardı ki, onu dinlerken göz yaşlarımı tutamaz, ağlardım yatağımın içinde. Bir kadın bir erkek, iki halk âşığı, türküyü başlamadan önce o türkünün hikâyesini canlandırır-lardı. Loş gece lambasının cılız ışığını da reddederek gözlerimi kapatır, zihnimde bir tiyatro sahnesi oluştururdum. Teypten gelen sesler, benim tiyatromda benim belirlediğim insan vücuduna bürünürdü. Hikâye bitip saz sesi duyulduğunda perde kapanırdı. Perde kapanırken fonda hikâyesi anlatılan o türkü çalmaya başlardı.

Şimdi anlıyorum ki, taa o zamanlar öğrenmişim duyarken dinlemeyi ve dinlediklerimi okumayı. Annemin anlattığına göre babamla ilk evlendikleri zaman da babam aynı şekilde dinliyormuş kasetleri. Anlıyorum ki,

henüz beşikteyken de saz tınısıyla, âşıkların sesleriyle uyumuşum. Bilinçaltıma, ruhuma işleyen o seslerin ve seslerdeki sözlerin üzerimdeki etkisi, on bir yaşında günlük yazmaya başlayınca açığa çıktı kanaatimce. Ki günlüğüme yazdığım cümlelerin aynı ahenkle bitmesini buna bağlıyorum. Şiir, hayatımda herhangi bir şeyi ya da sadece bir şeyi ifade etmiyor. Zira şiir, başlı başına hayatımı ifade ediyor. Hayatım şiir gibi... Hayatım şiirin kendisini tasvir ediyor aslında. Bazen lirik; melankoliğin zirvesinde, duygu yüklü. Bazen epik; coşkun akan bir ırmak, göğüs kabartan destansı yaşıyış. Bazen pastoral; dağda bayırda, inemediğim ağaçlara tırmanıp mahsur kalmak. Bazen didaktik; çok soru sormak, hep merak etmek ve merak ettiğim her şeyi başkalarının da merakına sunmaya çalışmak. Bazen de satirik; susmamak, başını gırtlacağına bilsen de toplum ve birey yararına olmayan her şeyi ve herkesi edep erkan dairesinde hicvetmek. Şiir tam da böyle ifade ediyor hayatımı ya da hayatım şiiri.

2023 yılında kaleme aldığım İnsan-zede isimli şiir kitabımın ön sözünde ise şiiri şöyle dikte etmişim:

“Duygu ve düşüncelerin aktarımında ve bu aktarımın oluşturduğu ruh halini sağlamada şiir, bir mihenktir. Görünürde kısa ama derinliği fazla olan bir yoldur şiir. Şiiri tercih edenlerin yolculuğu sürprizlerle doludur. Bazen yoldaki taş, taş değil; ağaç ise ağaç değildir. Herkes aynı yerde, aynı taşı ve aynı ağacı göremez. O yolda kimin ne görüp ne anladığı, kendi yolculuğunun nasibidir. Yolun ne verdiği değil, yolcunun ne aldığı önemlidir. Yolun kısalığı değil, yolcunun uzun yürümesi önemlidir.

Şiir uzun bir yoldur. Bu yolda kimileri Züleyha'nın aşkı, kimileri Mevlana'nın daveti, kimileri Yunus'un dergâhı, kimileri Cezeri'nin ilmi, kimileri Sinan'ın mimarisi, kimileri Nefi'nin dili, kimileri Nazım'ın gurbeti, kimileri Âşık Veysel'in sazı, kimileri de Necip Fazıl'ın Çile'si ile karşılaşa-

bilir.

Şiir, derin bir kuyudur. Anlama ve içselleştirme yetisi nazarında ve ipi salındırabildiği ölçüde, herkes bu kuyudan kovasını doldurur. Kimi suyun yüzeyinden, kimi biraz daha derinden alır suyu. İpin uzunluğu ve kovanın büyüklüğü, kuyudaki suyu içmeye niyetlenen kişinin sabrı, dirayeti ve samimiyeti ölçüsündedir.”

Ve şimdi kendime tekrar soruyorum: Şiir benim için ne ifade ediyor, neyi simgeliyor? Ve başka cevaplarla bu sorunun eşiğinde buluyorum kendimi. Tüm bu edebi benzetmelerin dışında, şiir aslında insan demek. İnsanın fizyolojik anatomisi başlı başına bir şiir. İkiz beyitler halindeki uzuvların cinaslı kafiye gibi dört dörtlük uyumu, ahengi hem göze hem de kulağa hitap eden edebi bir sanat eseri.

Anlıyorum ki ben nefes almaya devam ettikçe, yaşayıp tecrübe ettikçe ve yeni sorular sordukça, şiirin hayatımdaki, bendeki anlamı kendine değer üstüne değer katarak sonsuzluğa doğru yol alacak. Ki bu soru her sorulduğunda aynı cevabı veremiyorum.

“KENDİME VE HAYATA BAKIŞIM GENİŞLEDİKÇE ŞİİRE DAİR TANIMIM DA EVRİLİYOR”

SORU: Şiirlerinizde kullandığınız dilin ve üslubun okurla kurduğu bağ nasıl tanımlarsınız? Bir şiirin “iyi” olması için hangi unsurların bir araya gelmesi gerekir?

CEVAP: Bir yazarın, şairin “iyi”nin, hele ki şiirde “iyi”nin tanımını yapmaya kalkışması kendi ayağına sıkması demek. Belki daha beteri, kalbine ve aklına da... Çünkü şiirin bendeki tanımını bile sürekli değiştirken, “iyi şiir” diye kesin bir kıstas koymak, beni anlık bir duyguya yahut düşünceye tutsak etmek olur. Ben buna razı değilim.

Benim “iyim” bile zamanla değişiyor; kendime ve hayata bakışım ge-

nişledikçe, şiire dair tanımım da evriliyor. Şiiri canlı kılan da bu zaten: değişkenlik, sabitlenmemek, akış. Okurla kurduğu bağ da burada gizli bence. Ben ne kadar kesin tanımlardan kaçınırsam, şiir o kadar çok yöne açılabilir; okur kendi “iyisini” kendi zamanı, kendi duygusu, kendi düşüncesiyle buluyor.

“İNSAN GEREKTİĞİNDE KENDİSİYLE DE ÇATIŞABİLMELİ”

SORU: Şiirlerinizde genellikle hangi konuları işlersiniz? Şiirlerinizdeki ana temaları ve bu temaların ortaya çıkış hikâyelerini anlatır mısınız? Sizi en çok etkileyen ve ilham veren şeyler nelerdir?

CEVAP: Konular, nasıl bir öğrenci olduğumla alakalı olup çok değişkenlik göstermekte. Öğrenmek ve bilmeyi istemek hususunda gösterdiğim gayret mukabilince konular, matruşka gibi çoğalıyor. Konu içinden konu çıkıyor. Akla ve hayale gelebilecek her şey, hatta akla ve hayale gelmeyecek her şey...

Soru sorduran, merakımı kamçılayıp kanatan, güldüren, ağlatan, hatta duygusuzlaştıran; beni durağanlıktan alıkoyan her şey ve herkes, bütün duygular ve düşünceler zıtlıklarıyla konum dahilindedir. Ki şiirlerimde çelişkiler ve zıtlıklar kaçınılmaz olmuştur. Öyle ki, kendisiyle çelişir gibi görünmekten asla gocunmadım; zira insan gerektiğinde kendisiyle de çatışabilmeli, diye düşünüyorum.

Toplumsal bir varlık olan insanın, özellikle de bir şairin kaleminin toplumdan bağımsız olmaması gerektiği kanaatindeyim. Dolayısıyla toplumsal olaylar ve toplumu ilgilendiren her şey yine konum dahilindedir.

Bir tuvaldeki resme hem çok yakından hem de çok uzaktan bakıyor; gör-düklerimi ve göremediklerimi konu ediyorum mesela. Bazen o tuvaldeki resim oluyorum, bazen de o resmi tuvale resmeden o sihirli el... Tuvaldeki o resim, hayatın kendisi aslında.

Kendimi o resmin ne kadar içinde ve dışında tuttuğum ya da resmi yapan olmayı tercih edip etmemem konuları var ediyor.

Farklı bakış açısıyla, farklı ruh halleriyle kendime aynı malzemeden farklı konular çıkarabiliyorum. Dola-yısıyla bu, sonsuzluğa atılan bir konu köprüsü oluyor. O köprüyü yürüdükçe köprü uzuyor. Uzuyor. Velhasıl, uzayan köprü ilhamı da beraberinde getiriyor.

“HER HİKÂYESİNİN BİR ŞİİRİ YOKTUR AMA HER ŞİİRİN MUTLAKA BİR HİKÂYESİ VARDIR.”

SORU: Siz aynı zamanda öykü ve deneme yazıları da kaleme aldınız, şiir ve diğer türler arasındaki geçişler size ne ifade ediyor?

CEVAP: Her hikâyesinin bir şiiri yoktur ama her şiirin mutlaka bir hikâyesi vardır. Benim şiirlerim de bir ya-şantıya ve bir düşünceye yaslanır. Bu yüzden şiir, hikâye ve deneme arasında kopmaz bir göbek bağı olduğunu düşünüyorum.

Aslında türler değişse de özü değişmez. Yazdıklarımın üstü farklı görünse de hepsi aynı kalpten, aynı akıldan, aynı duygudan beslenerek ortaya çıkar. Şiir yoğunlaştırır, hikâye yaşatır, deneme düşündürür; ama hepsi aynı kaynağın farklı dilleridir. Ve biliyorum ki bundan sonra kaleme alacağım roman ya da tiyatro eserleri de bu zincirin bir devamı olacak. Çünkü yazdığım her şey, en nihayetinde aynı duygu ve düşüncenin farklı bir kıyafete bürünmüş hâlidir.

“YAZMA DİSİPLİN İSTER”

SORU: Yazma sürecinizde ritüelleriniz var mı? Bir şiirin ya da metnin ilk dizesi nasıl ortaya çıkar?

CEVAP: Yazmak disiplin ister; nasıl ki bir esnaf sabah erkenden kepenklerini açar, bir fırıncı geceden hamurunu yoğurur, bir öğrenci ya

da öğretmen vaktinde işinin başında olur, işin yazmaksa da kalemini alıp masanın başına oturtmalısın. Yazmadan geçen bir gün olmamalı, çünkü ne yazdığın kadar yazma eyleminin sürekliliği önemlidir. Ama ilham da kendi yollarını bilir; bazen günlük telaşın içinde, yolda yürürken, bulaşık yıkarken, hatta bir rüyanın tam ortasında ansızın gelir. O beklenmedik anda düşen bir mısra, bir cümle, başlı başına bir eserin tohumunu taşır. Disiplin seni hazır tutar, ama yazının asıl mucizesi, o beklenmedik dokunuşlarda saklıdır.

“YAZMAK İLAHİ BİR MÜKÂFATTI; ZAHMETİ İSE KADERİMDE OLMA-YANI YAZMAKTI”

SORU: Şimal, İnsanat Bahçesi, İnsanzede, Kalbi Varmış Yüreksizin ve Ekmeği Kitaba Bandıran Kadın isimli deneme kitabınız... Eserlerinizin ilk gönlünüze düşme sırrından biraz bahseder misiniz?

CEVAP: Her kitabımın içeriği, başına yazdığım cümlelerden fışkıran bir düşüncenin, duygunun ve bakış açısının şekillendirdiği bir yolculuk olarak ortaya çıktı. Her bir ses, her bir yara kalemim aracılığıyla kelimelere dönüşür ve böylece her kitap kendi içeriğini, kendi ruhunu bulur.

“Yazmak ilahi bir mükâfatti; zahmeti ise kaderimde olmayı yazmaktı.” Şimal, tüm duyguların karşılığını bulduğu, fazlasıyla duygusal bir şiir kitabı olarak bu fikirden doğdu. İnsanat Bahçesi, hikâyelerle Türkiye’de ve dünyada yaşanan olaylara dikkat çekme ve farkındalık yaratma arzusuyla şekillendi; “Herkesin bahanesine ‘haklısın’ der dilim ve önce dilime kırılır kalbim.”

İnsanzede, sadece depresyondan değil, insandan yara alan, zedelenen bir insanın bakış açısıyla ve ruh haliyle yazıldı: “İnsanzede demediler de depresyonda dediler.”

Kalbi Varmış Yüreksizin, soran ve sorgulayan bir bakışla, güncel ko-

nulara şiirsel bir pencere açtı: “Her hikâyenin bir şiiri yoktur ama her şiirin mutlaka bir hikâyesi vardır.”

Ekmeği Kitaba Bandıran Kadın ise okuyan, merak eden ve sorgulayan bir kadının iç dünyasının, duygu ve düşüncelerinin birikiminden oluştu.

“TÜRKÜ DİNLEMEK RUHUMA ŞİFA GİBİ GELİYOR”

SORU: Yazarlık kariyerinizin dışında kalan ilgi alanlarınız nelerdir? Bunlar edebî üretiminizi nasıl etkiliyor?

CEVAP: Film izlemeyi çok seviyorum ve bunu adeta bir kitap okur gibi yapıyorum: elimde kalem, önümde not defteriyle izliyorum. Film izlerken bakış açımın geliştiğini ve bunun yazınsal üretimime doğrudan katkı sağladığını düşünüyorum. Bunun yanında yabancı dil öğrenmeye yönelik sürekli bir gayret içindeyim; kendimi bildim bileli çantamda değişkenlik gösteren yabancı dil kılavuzları taşıyorum. Ki bir dili sadece konuşmak ya da anlamak için değil o dili konuşan insanların ruhunu, kültür kodlarını anlamak adına bu gayretim.

Türkü dinlemeyi çok seviyorum; türkü dinlemek ruhuma şifa gibi geliyor, sazın sesi, tınısı ruhumu okşuyor. Kitap okumak ise vazgeçilmezim. Okuyan insan bir noktada doğal olarak kalemi eline almak, sözünü kâğıda dökmek zorunda kalıyor. Ben de bu yüzden okumayı, üretkenliğin ve yazmanın en temel besinlerinden biri olarak görüyorum.

SORU: Şiir dünyanızı, şair kimliğinizi etkileyen bir isim var mı? Yani etkilendiğiniz bir şair oldu mu?

CEVAP: Tamamen tesiri altında kalmadan ilham aldığım bir ve birçok şair oldu. Bazılarının şiir yazma metodundan, bazılarının yazdığı şiirin konusundan, bazılarının tek bir kelimelerinden, bazılarının sadece hayat hikâyesinden; hikâyesindeki duruş ve tavrından ilham aldığım şairler oldu

zaman zaman. Ama bu ilham geniş bir zaman dilimine yayılmadı, hiçbir zaman. Verdikleri ilham dolayısıyla saygı ve minnetimi fanatik bir bağlılığa, bir tesire dönüştürmedim. İlham aldığım kimseye dönüşmeden, aldığım ilhamla kendime dönüşebilmeye gayret gösterdim, özgün kalabilmek adına.

Okur Selma ile yazar Selma'yı başa baş götürmeye gayret gösterdim, her daim. Hatta okuyan Selma'yı daha çok destekledim. Öyle ki elimden geldiğince çok okumaya, zaman geçtikçe de kaliteli okuma yapmaya gayret gösterdim. Okuduğum kitaplar dolayısıyla bana tesir eden, ilham veren geniş bir şair-yazar yelpazem oldu. Bu bağlamda tek bir kişinin ya da birkaç kişinin adını vermek, diğer ilham verenlerime haksızlık olur.

Ama şu kadarını söyleyebilirim: Yazdıkları dolayısıyla bedel ödemek durumunda kalmış olan, hayatı sürgünlerle geçen, hürriyetinden ve hatta sonunda ne yazık ki canından olan şairler-yazarlar benim için ayrı bir yerdedir. Üzerimdeki tesirleri de bazılarına nazaran daha kuvvetlidir.

“YAZMAYA YENİ BAŞLAMADIM, YAZDIKLARIMI PAYLAŞMAYA YENİ BAŞLADIM”

SORU: Kadın şair olmanın zorlukları nelerdir? Siz bu zorluklarla ne ölçüde karşı karşıya geldiniz?

CEVAP: Neşet Ertaş'ın: “Kadınlar insandır, biz insanoğlu.” sözü çok manidardır. İnsanoğlu diye tabir edilen kimseler, insan diye tabir edilen kadını her zaman, sadece kadın olarak gördüklerinden ve kimselerin kendi kafasına göre tasavvur ettiği, tasarladığı, hayatın belirli evrelerine konumlandığı birçok sıfatla tanımladığı kadın, her çağda, her koşulda kendi varlığının farkındalığı ve kendi tanımının sıfatını kendisi belirleyebilmek için çok çetin bir varoluş mücadelesi vermek durumunda kalmıştır. İnsan olarak doğasında var olanı ger-

çekleştirmek, açığa çıkarmak kadınlar için ayrıca meşakkatli olmuştur. Keza benim için de aynı durum söz konusuydu. Toplum baskısı, çevre baskısı, yazdıklarımın üzerime giydirilmesi korkusu ve çekingenliği üzerimde bir baskı teşkil etti. Dolayısıyla her ne kadar küçük yaşta yazmaya başlasam da yazdıklarımı paylaşmak çok zaman aldı. Yirmi küsur yıl gibi bir zaman...

Ondan sebeptir ki, kadına karşı zaten bir önyargı içinde olan bazı sözde aydın geçinen erkek yazarların ilk kitabımın çıkış tarihini referans alarak, kalemle kâğıdı yeni tanış ettiğim zannına kapılıp; yazmak anlamında edebi üsluptan uzak, alaycı eleştirilerine maruz kaldığımda tebessüm ederek: “Yazmaya yeni başlamadım, yazdıklarımı paylaşmaya yeni başladım.” demek durumunda kaldım çoğu kez. İlk kitabımın ilk imza gününde yine bir erkek yazar tarafından, şiir kitabı çıkardığım için neredeyse linç edildim. Neymiş efendim, kadın hikâyeye yazmalıymış, roman yazmalıymış, deneme yazmalıymış; başka her şey yazmalıymış, kadına yakışmış. Ama kadın şiir yazmamalıymış. Zira kadının kendisi şiire yakışmış. Bunu diyen de güya bir yazar! Güya bir aydın! Yazdıklarımı paylaşmak konusunda zaten çekingenlik gösterirken, yazarken de çekingen davrandım. Mesela uzun yıllar aşkı cinsellikten, tutkudan arındırıp, toplum tarafından kabul gören, örf ve adetlerimize, kültürümüze uygun şekilde kaleme aldım. Ve maalesef bunun eksikliğini hep hissettirdim şiirlerimde. Kalemim, sözüm görünmez prangalarla zincirlenmişti. Nihayet o zincirleri de kırdığımda kalemim nefes almaya başladı.

Bu güzel söyleşi, içten ve samimi ifadeleriniz için çok teşekkür ederim.

Bana bu imkânı verdiğiniz için ben teşekkür ederim.